

О.В. Кнейслер,

д.е.н., професор,

завідувач кафедри фінансів суб'єктів господарювання і страхування,
Тернопільський національний економічний університет,

Н.І. Налукова,

к.е.н., доцент,

доцент кафедри фінансів суб'єктів господарювання і страхування,
Тернопільський національний економічний університет

ОСОБЛИВОСТІ СТРАХОВОГО ПОСЕРЕДНИЦТВА В УКРАЇНІ

Досліджуючи проблеми у сфері страхового ринку України, багато науковців і практиків, акцентують увагу на необхідності заміни сучасної його моделі на нову, ефективнішу, що передбачатиме формування його професійної інфраструктури та розвиток страхового посередництва [1, с. 135-136]. Саме тому виникає необхідність у з'ясуванні сутності та визначенні головних функціональних особливостей страхового брокерства в сучасних умовах.

Відзначимо основні підходи до розуміння страхового посередництва, виділені у фаховій літературі. Зокрема, О.В. Васильєв зазначає, що страхове посередництво є одним із елементів інфраструктури страхового ринку [2, с. 205]. Страхове посередництво згідно наукової позиції М.В. Дубини і М.В. Тунік є професійною діяльністю на страховому ринку страхових посередників, а саме осіб, які надають страхові послуги і внесені до відповідного реєстру у порядку, встановленому законом, що функціонують з метою отримання прибутку та задоволення потреб суб'єктів цього ринку в певних послугах [3, с. 165].

Н. В. Євстюгіна і Г. А. Стасюк класифікують страхових посередників на прямих і непрямих [4, с. 68]. До прямих страхових посередників вчені відносять страхових агентів і брокерів, які безпосередньо приймають участь у продажу страхових продуктів, оперативно реагують на зміни ринкової кон'юнктури

страхових послуг, сприяють підвищенню конкуренції між страховиками та покращенню якості обслуговування клієнтів. Непрямими страховими посередниками є актуарії, диспашери, сюрвейери, аварійні комісари.

Посередниками, які мають право вести свою діяльність на страховому ринку України, визначають страхових агентів та страхових брокерів Ю.О. Махортов та Н.О. Телічко [5]. Даний підхід відображений у окремих статтях нормативно-правового забезпечення нашої держави.

У відповідності до постанови «Про порядок провадження діяльності страховими посередниками», страховими агентами і страховими брокерами є суб'єкти підприємницької діяльності на ринку страхових послуг [6]. Згідно положень Закону України «Про страхування» відзначено види посередницької діяльності у сфері страхування, чітко розмежовано функції страхових брокерів і страхових агентів та вказано, що страхові агенти є представниками страховика і діють в його інтересах за винагороду на підставі договору доручення, виконують частину його страхової діяльності, а страхові брокери здійснюють за винагороду посередницьку діяльність у страхуванні від свого імені на підставі брокерської угоди з особою, яка має потребу у страхуванні як страхувальник [7].

На нашу думку, страхові посередники саме в частині страхових брокерів належать до інфраструктури страхового ринку та здійснюють посередницьку діяльність у страхуванні як винятковий вид діяльності від свого імені й на підставі брокерської угоди [8, с. 124]. Такої ж думки дотримуються і західні вчені та практики, котрі до страхових посередників відносять страхових брокерів. Так, у «Кембриджському словнику» відзначено, що страховий брокер є особою або компанією, зміст роботи котрих полягає у тому, щоб дати людям незалежну консультацію щодо особливостей страхових полісів у різних компаніях, і підібрати індивідуальну програму страхування для конкретного клієнта [9].

Ми розділяємо наукову позицію І.О. Манько стосовно того, що професійність брокера, яка включає відповідну освіту, досвід діяльності на ринку, знання законодавства, специфіки оподаткування страхової діяльності та

досвід роботи з сучасними страховими продуктами є його основною перевагою [10].

Таким чином, на основі вищеописаного відзначимо, що головною функціональною особливістю страхового брокера є те, що його діяльність є корисною як для страхувальників та страхових компаній, так і для усього страхового ринку. Слушно зазначає Т. А. Ротова, що хоча й страховий брокер у більшості випадків є уповноваженою особою покупця – страхувальника, згідно з усним чи письмовим узгодженням, як їхній представник чи консультант, він також є ніби дослідницьким бюро страховика, оскільки вивчає дійсні і майбутні потреби страхувальників і розробляє нові види гарантій для клієнтів відповідно до їх фінансового рівня [11, с. 101].

По-перше, страхові брокери керуючись конкретними потребами страхувальників розробляють для них індивідуальні програми управління ризиками, здійснюють супровід страхових договорів, а також управління збитками у разі їх виникнення; аналізуючи інформацію, що стосується різних страхових компаній, які функціонують на страховому ринку, надають повну і достовірну інформацію щодо пропонованих ними страхових послуг, допомагають клієнтам-страхувальникам зробити вибір на користь найбільш вигідної пропозиції щодо гарантії виплат.

По-друге – страхові брокери допомагають надійним страховикам розвивати їхній бізнес.

По-третє, страхові брокери сприяють розвитку конкуренції на страховому ринку, стимулюючи страховиків-конкурентів працювати у напрямку покращення якості страхових послуг, розширення їх асортименту, розробки інноваційних продуктів орієнтованих на конкретні цільові аудиторії споживачів.

Список використаної літератури

1. Фурман В.М. Страховий ринок України: стан, проблеми розвитку та шляхи їх розв'язання / В. М. Фурман // Фінанси України. – 2004. – № 12. – С. 131-140.
2. Васильєв О.В. Проблеми удосконалення інфраструктури страхового ринку / О. В. Васильєв // Вісник Чернігівського державного технологічного університету. – 2013. – № 2 (66). – С. 204-208.
3. Дубина М.В. Роль страхових посередників у забезпеченні зростання довіри клієнтів до діяльності страховиків / М. В. Дубина, М. В. Тунік, Е.В. Білоус, Т.А. Соболева // Вісник Чернігівського державного технологічного університету. – № 2 (74). – 2014. – С. 163-172.
4. Євстюгіна Н. В. Страхування: [навч. посібник] / Н. В. Євстюгіна, Г.А. Стасюк. – Херсон: ОЛДІ-плюс, 2004. – 248 с.
5. Махортов Ю.О. Роль страхових брокерів у розвитку страхового ринку України [Електронний ресурс] / Ю.О. Махортов, Н.О. Телічко // Економічний вісник Донбасу. – № 4 (18). – 2009. – С. 122 – 129. – Режим доступу: <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/23816/22-Makhortov.pdf?sequence=1>.
6. Постанова КМУ «Про порядок провадження діяльності страховими посередниками» від 18. 12. 1996 № 1523 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1523-96-%D0%BF>.
7. Закон України «Про страхування» від 07. 03. 1996 № 85/96 – ВР. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80>.
8. Кнейслер О. В. Ринок перестрахування України: теоретико-методологічні домінанти формування та пріоритети розвитку: [монографія] / О.В. Кнейслер. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 416 с.
9. Англomовний онлайн словник [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/insurance-broker>.
10. Манько І. О. Страховий брокер та його основні функції [Електронний ресурс] / І. О. Манько // Університетські наукові записки. – 2007. – № 1 (21). – С. 343 – 347. – Режим доступу: http://www.irbis-nbu.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbu/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&_S21P03=FILA=&_S21STR=Unzap_2007_1_55.
11. Ротова Т.А. Страхування: [навч. посібник] / Т. А. Ротова. – К.: КНТЕУ, 2006. – 400 с.